

OBLECZENIE (4) sb n

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o oraz pierwsze e prawdopodobnie jasne (tak w ob- oraz obleczony).
sg N obleczeni(e) (2). ◇ [G obleczenia.] ◇ D obleczeniu (2).

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

I. Rzeczownik od „oblec” (3) :

1. Włożenie na siebie (2) :

obleczenie czego (1): Potym obnázenie iuż trzećie. Zálię szat Páńfkich obleczenie/ áby káždy znał tego/ ktoregoby iuż był w koronie/ y po ták frogim zmęczeniu y zeplwániu nie poznał. *LatHar* 319.

Przen: Przyjęcie (1) :

obleczenie kogo (1): obrociły sie moje oczy ku Bogu nie ku opilftwu/ álbo obžárftwu/ álbo innym rofkofzam/ ále ku obleczeniu Páná Kryftuá. *BielKron* 160v; [Obleczenie Páná Iezufá dwoiákie ieft/ kthory ieft vřprawiedliwienim y poświęcenim náłzym. *GilPos* 3v *margin*, 3v].

[*obleczenie w kogo, w co:* przetož tež y może być mowienie y bywa pošpolite obleczenie w nowe obyczáie/ w nowe álbo inákže poštěpki tákowe álbo owákie. Tu Páweł fwięty do obleczenia nowego nas vpomina w Páná Iezufá á zwlec kaže ftárego Adámá s pošádlivořciámi iego. *GilPos* 3v.]

2. Ubranie kogoř [w co] (1) : Potrzećie w páwłokę z nátržáfániem/ ná znák przywłáfzczonego řobie kroleřtwá obleczenie [o męce *Chrystusa*]. *LatHar* 318.

II. Rzeczownik od „oblec się” (1) : iefli będzie Bog zemną [...] y da mi chleb ku iedzeniu y odzienie ku obleczeniu [et dederit mihi ... vestem ad induendum] [...] / tedy mi będzie Iehowáh Bogiem. *BudBib Gen* 28/20.

Synonim: odzienie.

Cf 2. OBLEC, OBLEC SIĘ